

κατ' ἀναλογίαν ἡμεῖς ἔχομεν ἀναβάτας καὶ ἐπιβάτας.

Ἐμαθα ἀπὸ τὸν στενὸν μου φίλον ἅγιον Πέτρον ὅτι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ὅπου ἐπικρατεῖ ἰσότης ὅλοι οἱ ἱπ-
πῶται ὁδηγοῦνται κατ' εὐθείαν . . . εἰς τοὺς σταύλους,
μαζὺ μὲ τοὺς ἵππους των.

Συνήθως οἱ σταυροὶ διανέμονται ὑπὸ στραβῶν.

Μισάνθρωπος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΣΥΡΩ.

«Στ' ἀφωρισμένο τὸ χωρὶ τὸ Μάϊ βρέχει,» λέγει
κοινὴ τις παροιμία.

Εἰς δὲ τὴν Σύρον μας τὸν Ἰούλιον χορεύουν.

Τώρα πῶς νὰ ὀνομάσωμεν τὸ τόπον, ὅπου χορεύουν
τὸν Ἰούλιον;

Δὲν φρονῶ νὰ ἦναι κολακευτικὴ ἢ ὀνομασία, ὅπου
λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸν Ἰούλιον μῆνα ῥέπουσι πρὸς
κίνησιν μᾶλλον τὰ πνεύματα παρὰ τὰ σώματα.

Ἐν τούτοις ἐχόρευσαν χθὲς καὶ ἐχόρευσαν καὶ καλὰ
πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τῶν περιπατητῶν τῆς πλα-
τείας μας, οἵτινες ἐθεώρουν ἐκ τῶν παραθύρων τὴν δι-
νὴν ἐκείνην τῶν κεφαλῶν καὶ τῶν ἐνηγκαλισμένων σω-
μάτων στροβιλιζομένων, καὶ ἐνόμιζον ὅτι ὁ Δουλίος κά-

μνει πειράματα τοῦ καταποντισμοῦ του, διότι μεταξὺ
τῶν χορευόντων διακρίνονται καὶ χρυσαὶ γαλόνιαι Ἰταλῶν.

Ἡ χθεσινὴ ἡμέρα ὑπῆρξεν ἡμέρα συγκινητικῶν ἀπο-
χαιρετισμῶν, γενομένων πανταχοῦ τῆς πόλεώς μας μὲ
βιολιὰ, κιθάρας, μαντολίνα φλάουτα καὶ γαδαροφωνάρας
παρὰ τῶν κυρίων ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν τοῦ
ἰταλικοῦ ναυτικοῦ, οἵτινες ὡς πρὸς τοῦτο τὸ κεφάλαιον
ἐξέλαβον τὴν Σύρον ὡς ἐλευθέραν Κέρκυραν.

Φαντάσου, ὅτι δὲν εὗρισκα τόπον τὸ ἐσπέρας νὰ με-
ταβῶ εἰς τὸν οἶκόν μου, διότι αἱ ὁδοὶ εἶχον καταληφθῇ
ἀπὸ τοὺς κανταδόρους Ἰταλοὺς, οἵτινες ὅλην τὴν νύκτα
δὲν μ' ἀφήκαν νὰ κοιμηθῶ. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ὅστις
ἦνοιγε τὸ παράθυρόν του διὰ νὰ πάρῃ φρέσκο.

Ἐκολλοῦσαν ὑπ' αὐτὸ καὶ τὸν ἐξεκούφαινον.

Ἐν τούτοις σήμερον ἀνεχώρησαν οἱ συμπολιταὶ μας
οὗτοι, περὶ τὰς 5,000, ἐπιβαίνοντες τοῦ στόλου των,
διὰ τοῦ ἀγνωστον, διότι τὰς διαταγὰς των ἠνοίξαν περὶ
τὰ πέντε μίλια μακρὰν τοῦ λιμένος.

Ὅταν ὁ στόλος ἠνοίχθη εἰς τὸ πέλαγος ἔλαβε τὴν
διεύθυνσιν πρὸς τὴν Τήνον σήμερον τὴν μεσημβρίαν.

Ἦτο πολὺ φυσικὸν καὶ τὸ ἀνεμέναν.

Πλὴν αἰφνης ἐν ᾧ ἐπλησίασεν εἰς ταύτην ἀνέκρουσε
πρῦμναν, καὶ ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς Μυκόνου.

Τὰ σχόλια ἤρχισαν.

— Ἡ Παναγία ἴσως ἔκαμε μακρόθεν τὸ θαῦμά της.

— Ὅχι, μεταβαίνουν εἰς Μύκονον διὰ νὰ προμηθευ-
θοῦν τυροβολιές.

— Καλὲ δά. Ὁ πλοίαρχος τοῦ Palestro, ἐπειδὴ τοῦ
ἔγειναν παρατηρήσεις, διότι πέρυσιν ἐσύλληψε τὰς ἀρχαι-

ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

Η ΠΡΩΤΗ ΝΥΞ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ.

(Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου γυναικὸς νεογύμνου).

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ὁ κάποιος οὗτος, ὅστις ἐφαίνετο ὀλισθαίνων ἐπὶ τοῦ
τάπητος, ἐπλησίασε εἰς τὴν κλίνην, καὶ ἠδυνήθη νὰ
διακρίνω, διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου, τὴν σκιάν του
ὀλόκληρον διαγραφομένην ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἀλλ' ἐν τῇ
σκιᾷ ἐκείνῃ ἦτις μοῦ τὸν ἀναπαρίστα κατὰ κρόταφον, ἡ
μύτη του εἶχε τόσον ὄγκον ὥστε ἐν μέσῳ ὅλης μου ἐκεί-
νης τῆς ταραχῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσω. Περιέρ-
γον! πῶς αἱ μικραὶ αὗται λεπτομέρειαι ἐπανέρχονται
εἰς τὴν μνήμην! Δὲν ἐτόλμων νὰ στραφῶ, ἀλλὰ κατέ-
τρωγον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν σκιάν ταύτην ἥτις μοῦ
παρίστα τὸν σύζυγόν μου· προσεπάθουν νὰ συναρπάσω
ἐν αὐτῇ τὴν ἐλαχίστην τῶν κινήσεών του, προσεπάθουν
ν' ἀνέυρω τὰς διαφόρους ἐκφράσεις τῆς φυσιογνωμίας
του, ἀλλὰ μάτην, ἀλλοίμονον!

Δὲν εἰξεύρω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πῶς νὰ ἐκφράσω διὰ

λέξεων ὅ,τι ἠσθανόμην τὴν στιγμὴν ἐκείνην· ἡ γραφὴ
μου μοῦ φαίνεται τόσον χονδροειδὴς διὰ νὰ τὰ γράψῃ
ὅλα ἐκεῖνα, καὶ ἔπειτα μήπως ἔβλεπον εὐκρινῶς ἐν τῇ
καρδίᾳ μου; Ναι, ἀναμφιβόλως, ἠσθανόμην πολλὴν πε-
ριέργειαν νὰ εἰσέλθω τέλος πάντων εἰς τὸν ἀγνωστον αὐ-
τὸν κόσμον, διὰ τὸν ὅποιον εἶχον συλλαβεῖ τόσους μυστή-
ριώδεις ψιθυρισμούς, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἔτρεμον μὴ μοῦ
ἀνοίξωσι ὀρθάνοικτον τὴν θύραν του. Ναι, ἀναμφιβόλως,
ἤθελον ν' ἀνεγερθῇ δι' ἐμὲ ὁ μυστηριώδης πέπλος, ἀλλὰ
μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἀπὸ μίαν γωνίαν πρῶτον.

Οἱ ἄνδρες τὰ ἐννοοῦσιν ὅλα αὐτά· ἐννοοῦσιν ὅτι εἰς τὰς
καρδίας ἀρμόζει βαθμιαῖος φωτισμὸς καὶ ὅτι ἂν τὸ ἡμί-
φως ἀφυπνίζει, ὁ φλογερὸς ἥλιος ἐκθαμβοῖ καὶ φλέγει·
Ἡ κόρη ἡ ὁποία τρεμουλιάζει εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἐκεῖ,
μὴ νομίζετε ὅτι δὲν θέλει νὰ διδαχθῇ. Ὡ πολλοὺ γε καὶ
δεῖ! ἔχει τὰσιν, καλὴν θέλησιν, νοημοσύνην ζωηράν,
εὐμάθειαν, εἰξεύρει ὅτι εὐρίσκεται εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν
ὅλα πρέπει νὰ τὰ μάθῃ· δὲν ἀποφεύγει οὔτε τὴν διδα-
σκαλίαν, οὔτε τὸν διδάσκαλον· μόνον ἡ μέθοδος τῆς δι-
δασκαλίας τὴν ἀνησυχεῖ. Φοβεῖται μήπως ὁ νέος ἐκεῖνος
καθηγητὴς, ὅστις ἔχει τόσον εὐρείας γνώσεις, στρέψῃ
ὑπὲρ τὸ δέον ταχέως τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου καὶ λησμο-
νήσῃ ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ ἀλφάβητον.

Μέχρι πρὸ ὀλίγου, ὁ μνηστὴρ οὗτος ἦτο πειθήνιος, τα-
πεινός, πρόθυμος νὰ γονυπετήσῃ πρὸ αὐτῆς, κρύπτων τὰς
γνώσεις του ὅπως κρύπτει τις ἐν ἀμαρτήμα, ὁμιλῶν τὰν

ότητας τῆς Δήλου, ἥδη ἔλαβε μεθ' ἐαυτοῦ ἀνάλογον δύνάμιν, ὅπως ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργον του.

— Δὲν μοῦ λέγεις βυθίζεται καὶ τὸ Palestro ὡς τὸν Δουίλιον;

— Ὁχι. Ἦκουσα ὅτι μόνον ὁ πλοίαρχός του βυθίζεται, ὅταν εὕρῃ μαλακὰ.

Ἐν τούτοις οἱ δημόται μας αὐτοὶ ἀνεχώρησαν, λαβόντες τὴν πρὸς νότον διεύθυνσιν.

Τοὺς ἀναμένοντες ὅμως εἰς τὰς ἐκλογὰς, ὅπως ἐξασκήσωσι τὰ πολιτικά των δικαιώματα ἐὰν τοὺς φεισθοῦν οἱ Ἄγγλοι.

Вес.

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Καὶ οἱ χωροφύλακες ἀπεργίαν εἰς τὴν Χαλκίδα! Δὲν ἐννοοῦσαν οἱ ἄνθρωποι νὰ συνοδεύσουν μερικοὺς καταδίκους εἰς Ναύπλιον· ἄς τοὺς ἐπλήρυναν νὰ ἰδῇς πῶς θὰ τοὺς συνάδευαν· τί χωροφύλακες εἶνε ἂν οὐδὲν παίρνουν λουφέ; Βεβαία ἔχετε δίκαιον, κύριοι χωροφύλακες, ἀπεργίαν, ἀπεργίαν! Μπορεῖτε μάλιστα νὰ κάμετε ἀπεργίαν μιὰ γιὰ πάντα; δὲν εἰξεύρετε πῶς θὰ μᾶς υποχρεώσῃτε!

Τὸ ἐσπέρας τῆς Πέμπτης καὶ τῆς Παρασκευῆς τὸ Φάληρον ἦτο βεθυισμένον εἰς βαθεῖαν νύκτα· ὁ ἥλιος του ὁ ἠλεκτρικὸς δὲν εἶχεν ἀνατεῖλει· ἐβλάφθη ἡ ἐκπέμπουσα αὐτὸν μηχανικὴ. Ἐκεῖνο τὸ πῶς τὸ ἀπλετοῦν τὸ πλημμυρίζον ὅλην τὴν προκυμαίαν, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἤρχοντο

καὶ ἐκολύμβων τόσαι καὶ τόσαι καλοναὶ, ἦτο ἐσβεσμένον. Καὶ δὲν ἐβλεπες πλέον τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην παρέλασιν, μετὰ τὸν ἐρυθρὸν βηματισμόν, μετὰ τὰς τολμηρὰς προβολὰς τοῦ στήθους καὶ τὰς ἀκτινοβολίας τῶν ὀφθαλμῶν, μετὰ τὴν φαεινὴν ἐκφρασίν των προσώπων καὶ τὴν πλαστικὴν διαγραφὴν τῶν χυτῶν σωματῶν· τίποτε, τίποτε δὲν ἐβλεπες· ὡσὰν τὸ πένθος νὰ εἶχεν ἐκτείνει τὸν πέπλον του ἐπὶ τοῦ Φαλήρου· ἐβλεπες μόνον κατὰ σκιὰς κινουμένους, καὶ ἤκουες μόνον κατὰ ψιθυρισμούς· καὶ δίχως νὰ θέλῃς ἐνθυμεῖσο τὴν παραμονὴν ἐπιούσαν κηδείας προσφίλους νεκροῦ ὅτι οἱ γονεῖς καὶ συγγενεῖς συνέρχονται συντετριμμένοι ἐκ τῆς ὀδύνης ἐν δωματίῳ πενθίμως ἐσκευασμένῳ καὶ ἡμιφωτιστῷ, διότι ἡ λύπη δὲν ὑποφέρει τὸ πολὺ φῶς, καὶ ἀναμιμνήσκονται τοῦ νεκροῦ, καὶ θρηνοῦσι, καὶ ὀλοφύρονται, καὶ ὀλολύζουσιν ἐκεῖ, ἐν τῷ ἡμιφωτί. Τοιοῦτον ἦτο προχθὲς τὸ Φάληρον.

ᾠ! ναι, ἤρχιζε νὰ μυρίζῃ πάλιν ἡ ἀνοιξίς· ἐπανερχέται τὸ ἔαρ τῶν αἰσθημάτων· τὸ εἶχοντες εἶπει εἰς ἐν παρελθόν φύλλον μας καὶ τὸ ἐπαναλέγομεν καὶ πάλιν· ὑπάρχουν ἀκόμη καρδίαι· καὶ μία ἀπ' αὐτὰς τὰς καρδίας ἦτο καὶ ἡ Κυριακούλα Ἀθαρσίου. Ἡ δυστυχὴς κόρη! ἡγάπα! σὰς ἔτυχε ποτὲ παρὰ τὸν βόρβορον τὸν διαχέοντα τὴν δηλητηριώδη καὶ δυσώδη ἀναπνοὴν του, τὸν ἐξαπλοῦντα τὴν μαύρην καὶ εἰδεχθῇ ὄψιν του νὰ ἰδῇτε ἐν μικρὸν, τρυφερόν ἀνθύλλιον, δειλὰ φυόμενον; ἐν μέσῳ τοῦ βορβόρου τούτου τῆς κοινωνίας μας ἀνέθαλεν ἡ καρδιά αὐτῇ· ἡγάπα πολὺ· ἡγάπα πρὸ πολλοῦ· ἡγάπα ἐκείνον ὃν ἐξέλεξεν ἡ καρδιά της· ἕνα ἀπλοῦν τεχνίτην· ἀλλ' οἱ συγγενεῖς της δὲν τὸν ἤθελον αὐτόν· προσεπαθήσαν νὰ σκάψωσι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ αὐτῆς αἰώνιον χάσμα, ἀλλ' ἐσκαψάν τὸν τάφον της· ἐδηλητηριάσθη καὶ ἀπέθανε· καὶ

ἰδικὴν της γλῶσσαν μετὰ μυρίας ἐπιφυλάξεις· κατὰ πάσαν στιγμὴν θὰ ὑπέθετέ τις ὅτι ἐμελλε νὰ ἐρυθριάσῃ. Αὕτη ἦτο βασίλισσα· ἐκεῖνος ἦτο ὑπήκοος· καὶ ὅμως ἔξαφνα ἡ θέσις τῶν προσώπων μεταβάλλεται. Ὁ τέως εὐπειθὴς ὑπήκοος προσέρχεται κρύπτων ὑπὸ τὸν βραχίονα ἐν ἀγνωστον, μυστηριώδες βιβλίον. Θὰ διατάξῃ; θὰ μειδιάσῃ; θὰ ἐπιβληθῇ; αὐτὸς καὶ τὸ βιβλίον του; Ἡ κόρη δὲν εἰξεύρει διόλου ὅτι καὶ ἐκεῖνος ὁ σοφὸς τρέμει, ὅτι εὐρίσκειται εἰς ἀμηχανίαν διὰ τὸ μάθημα τῆς εἰσαγωγῆς, ὅτι ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τὰ χάνει, ὅτι εἶνε ξηρὸς ὁ λάρυγξ του, καὶ ὅτι κάμπτονται τὰ γόνατά του;

Πρώτην τότε φορὰν ἡ κατὰλευκος ἀρετὴ της τῇ φαίνεται ὀλίγον βαρεῖα, ἀσυνάρμοστος πρὸς ἐαυτήν, χειμερινὸν ἐνδυμα. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὰ ἐκφράσῃ ὅλα αὐτά; Τρέμει μὴ ἐννοηθῇ, καὶ τρέμει πάλιν μήπως δὲν ἐννοηθῇ. Ἡ καρδοῦλα της λέγει ναι, λέγει ὄχι, ταυτοχρόνως καὶ σιωπᾷ ἐγκλείουσα τὴν θύελλαν ἐν ἐαυτῇ. Δὲν θέλει νὰ φανῇ ὅπως διόλου κουτὴ, ἀλλὰ δὲν θέλει πάλιν νὰ φανῇ ἀτάραχος. Ὁ φόβος αὐτῆς μὴ φανῇ ὁ τρόμος της ἐπαυξάνει τὸ ῥιγὸς της. Ἦθελε νὰ προσποιηθῇ ὅτι κοιμάται, ὅτι πονεῖ τὸ κεφάλι της, ὅτι λιποθυμεῖ ἔξαφνα...; ἤθελε νὰ σπᾶσῃ τὸ πόδι της διὰ νὰ εὕρῃ θέμᾳ συνδιαλέξεως· θὰ εἶδε τὰ ἡμίση τῶν ὡραίων ξανθῶν μαλλίων της διὰ νὰ εὕρεθῇ πάλιν, ὅπως χθὲς, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν, καθημένη ἐπὶ σκίμποδος καὶ κρατοῦσα τὸ ριπίδιόν της. Ἀλλοίμονον! φιλότατη μου, τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀδύ-

νατον, καὶ, πιστευσέ με, μὴν παραπονῆσαι πάρα πολὺ.

Νομίζω ὅτι τὸ πρῶτον τοῦτο βῆμα ἐν τῷ συζυγικῷ βίῳ, δύναται νὰ γεννήσῃ, κατὰ τὰς συμπαρομαρτοῦσας περιστάσεις, ἢ θερμωτάτην συμπάθειαν, ἢ ἀκατανίκητον ἀποστροφὴν. Ἀλλὰ διὰ νὰ γεννηθῇ ἡ συμπάθεια αὕτη, ὅποιαν τέχνην, ὅποιαν ὀξυδερκειαν, ὅποιαν ἀβρότητα καὶ συγχρόνως ἐτοιμόνοιαν πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ σύζυγος! Πῶς συνέβη καὶ εἰς τὴν πρώτην λέξιν τὴν ὅποιαν ἐπρόφερον ὁ Λεωνίδας, διελύθησαν οἱ φόβοι μου; Ἡ φωνὴ του ἦτο τόσο γλυκεῖα, μοῦ ὠμίλησε μετὰ τόσης φαιδρότητος περὶ τῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας! Εἶπον: «Εἶνε ἀδύνατον νὰ κρύπτεται ἐν αὐτῷ ὁ ἐλάχιστος κίνδυνος!» Ἐνώπιον τόσης προσηθείας καὶ εὐθυμίας τὸ ὀξύρωμά μου κατέρρευσε· ἐτόλμησα νὰ ρίψω ἐν βλέμμα λαθραῖον, ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμά μου· τὸ εἶδον καθήμενον ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, καὶ ἐδάγκασα τὰ χεῖλη μου. Καὶ τότε ἀκόμη ἀπορῶ διὰ τὴν ὑπερβολικὴν δυσθυμίαν ἣτις μετέκατελαβε τότε. Ὅταν κανεὶς προσδοκᾷ νὰ τρομάξῃ, δυσχεστεῖται πολὺ ὅταν ὁ τρόμος βραδύνῃ νὰ ἔλθῃ. Ποτὲ ὁ Λεωνίδας δὲν ἦτο εὐφύεστερος, τρυφερώτερος, ἀβροφρονέστερος· ἦτον εἰσέτι ὁ ἄνθρωπος τῆς χθὲς. Ἡ αὐτὸς θὰ ἦτο τέρας ὑποκρισίας ἢ ἐγὼ θὰ ἦμην πολὺ ἐξηνημένη κεφαλὴ.

— Θὰ εἰσθε πολὺ κουρασμένα, ἀγάπη μου, μοὶ εἶπε, εἰμαι βέβαιος.

Ἡ λέξις ἀγάπη μου μοὶ ἐπροξένησε ῥιγὸς τι ἀλλὰ δὲν